

The Holy See

*Пане Президенте,
Вельмишановні представники уряду
й Члени дипломатичного Корпусу,
Достойні Брати у Єпископстві,
Дорогі Брати й Сестри!**

1. Я довго очікував цього візиту й ревно молився, щоб він міг здійснитись. Нарешті, з глибоким хвилюванням і радістю, я зміг поцілувати улюблену землю України. Дякую Господеві за цей дар, яким Він мене сьогодні обдарував.

Історія зберегла імена двох Римських Архиєреїв, які у далекому минулому прибули аж до цих місць: святого Климента Першого, наприкінці першого сторіччя та святого Мартина Першого, в половині сьомого сторіччя. Вони були заслані на Крим, де й померли, як мученики. Їхній теперішній наступник, навпаки, прибуває до вас в атмосфері радісного прийому, прагнучи стати паломником до славних храмів Києва, колиски християнської культури всього європейського Сходу.

Приходжу до вас, дорогі жителі України, як друг вашого благородного народу. Приходжу, як брат у вірі, щоб обняти стількох християн, які серед найважчих страждань зберегли вірність Христові. Приходжу, спонуканий любов'ю, щоб усім дітям цієї Землі, українцям кожної культурної та релігійної приналежності, висловити свою пошану та щирію приязнь.

2. Вітаю тебе, Україно, відважний та стійкий свідку приєднання до цінностей віри. Скільки ти вистраждала, щоб у важкі хвилини відстояти свободу віросповідання!

Мені спадають на думку слова святого апостола Андрія, який, як каже традиція, побачив над київськими горами сяйво Божої слави. І це сталося з бігом століть через хрещення князя Володимира та його народу.

Але видіння, яке мав Апостол, не стосується тільки вашого минулого; воно спрямоване

також і в майбутність країни. Здається мені, що очима серця, насправді, бачу, як по цій вашій благословенній землі поширюється нове світло: це те світло, яке випромінює оновлене підтвердження вибору, зробленого далекого 988 року, коли Христос був тут прийнятий як "Дорога, Правда і Життя" (пор. Ів 14,6).

3. Якщо сьогодні маю радість бути тут, серед вас, то це завдячую запрошенню, яке мені зробили Ви, Пане Президенте, Леоніде Кучмо, як також й усі ви, достойні Брати у Єпископстві двох традицій, східної і західної. Я щиро вдячний вам за цей люб'язний жест, який дозволив мені вперше, як наступникові святого апостола Петра, ступити на землю цієї країни.

Моя вдячність, перш усього, звернена до Вас, Пане Президенте, за цей щирий прийом та люб'язні слова, з якими Ви щойно звернулись до мене від імені також і всіх Ваших співвітчизників. У Вашій особі бажаю привітати увесь український народ, вітаючи його з наново здобутою незалежністю та дякуючи Господеві за те, що це сталося без кровопролиття. З глибини серця впливає одне побажання: щоб український народ зміг продовжувати цей свій шлях миру завдяки одностайному вкладові різних етнічних, культурних та релігійних груп! Загальний і тривкий добробут неможливий без миру .

4. З вдячністю звертаюсь тепер до вас, достойні Брати, Єпископи греко-католицької та римо-католицької Церков. Я зберіг у серці ваші неодноразові запрошення відвідати Україну і тепер я радий, що, нарешті, можу на них відповісти. З передчуттям радості думаю про різні нагоди, які будемо мати наступними днями для того, щоб з'єднатись у молитві до Господа нашого Ісуса Христа. Уже від тепер передаю вашим вірним мої щирі привітання.

Який величезний тягар страждань вам довелося перенести минулими роками! Але тепер ви виявляєте ентузіазм і перебудовуєтесь, шукаючи світла й утішення у вашому славному минулому. Ви маєте намір відважно продовжувати завдання поширювати Євангеліє - світло правди й любові для кожної людської істоти. Відважно! Це замір, який робить вам честь і, певно, що Господь не залишить вас без Своєї благодаті, щоб довести його до завершення.

5. Як паломник миру й братерства, я вірю, що мене приязно приймуть також і ті, які хоч і не належать до католицької церкви, однак, мають серце відкрите для діалогу та співпраці. Бажаю запевнити їх, що я не прибув сюди з намірами прозелітизму, але для того, щоб свідчити Христа разом з усіма християнами кожної Церкви й кожної церковної Спільноти, та щоб запросити всіх синів і дочок цієї благородної Землі звернути свій погляд до Того, Хто віддав Своє життя за спасіння світу.

У такому дусі щиро вітаю, перш усього, православних Братів: Єпископів, монахів, священиків і вірних, які становлять більшість громадян країни. З приємністю пригадую, що стосунки між Римською та Київською Церквами протягом історії знали світлі періоди: вдивляючись у них,

відчуваємо себе заохоченими надіятися у майбутньому на дедалі більше порозуміння на шляху, що веде до повної єдності.

На жаль, були також і сумні періоди, в яких ікона Христової любові була затьмарена: впавши ниць перед Господом, єдиним для всіх, признаймо наші провини. Прохаючи прощення за помилки, вчинені у далекому й близькому минулому, й ми, з нашого боку, запевняємо прощення за заподіяні нам несправедливості. Найщирішим побажанням, яке впливає із мого серця, є те, щоб помилки минулого не повторились у майбутньому. Ми покликані бути христовими свідками і бути ними разом. Нехай спогад про минуле не гальмує сьогодні поступу на шляху до взаємопізнання, що сприяє братерству та співпраці.

Світ швидко змінюється: те, що ще вчора було немислимим, сьогодні вже є поруч із нами. Христос закликає всіх нас до того, щоб оживити у серці почуття братерської любові. Покладаючись на любов, із Божою допомогою можна перетворити світ.

6. І, врешті, моє привітання лине до всіх інших громадян України. Не дивлячись на відмінності вашої релігійної та культурної приналежності, дорогі українці, вас об'єднують спільні історичні події, а також сподівання та розчарування, які вони принесли із собою.

Протягом сторіч український народ зазнав надзвичайно важких і виснажливих випробувань. Залишаючись у межах щойно закінченого століття, як нам не згадати про бич двох світових воєн, повторні голодомори, нищівні стихійні лиха, усі ті дуже сумні події, які залишили за собою мільйони жертв? Зокрема, під гнітом тоталітарних режимів, як комуністичного, так і нацистського, народ був під загрозою втрати власної національної, культурної та релігійної ідентичності, бачив винищення своєї інтелектуальної еліти, охоронця народної та релігійної спадщини нації. І, нарешті, вибух атомного реактора в Чорнобилі, з його драматичними та безжалісними наслідками як для довілля, так і для життя стількох людських істот. Але саме відтоді рішучіше розпочався підйом. Ота апокаліптична подія, яка дала поштовх вашій країні відмовитись від ядерної зброї, вона також спонукала громадян до енергійного пробудження, спрямовуючи їх на мужній шлях відновлення.

Важко пояснити епохальні зміни двох останніх десятиріч виключно людським ходом подій. Але, яке пояснення ми не хотіли б їм дати, певно, що з цього досвіду виплила нова надія. Важливо не розчарувати сподівань, які тепер пульсують у серцях стількох, а понад усе у молоді. І тому тепер у містах і селах України так терміново необхідно, за загальним вкладом усіх, сприяти розквітові нового, справжнього гуманізму. Це мрія, яку ваш великий поет Тарас Шевченко виявив у відомій поезії: "*... врага не буде, супостата, а буде син, і буде мати, і будуть люди на землі!*"

7. Дорогі українці, обіймаю вас усіх, від Донецька до Львова, від Харкова до Одеси та Сімферополя! У слові Україна є заклик до величі вашої Батьківщини, яка своєю історією

засвідчує особливе покликання бути межею та дверима між Сходом і Заходом. Протягом сторіч ця країна була привілейованим перехрестям різноманітних культур, місцем зустрічі духовного багатства Сходу й Заходу.

Україна має виразне європейське покликання, яке підкреслюють також і християнські корені вашої культури. Висловлюю побажання, щоб ці корені могли зміцнити вашу національну єдність, запевнюючи здійснюваним тепер реформам життєдайні соки справжніх цінностей, із яких усі могли б користати. Нехай же ця Земля й далі розвиває своє благородне завдання, з гордістю, яку висловив щойно цитований поет, коли писав: "Нема на світі України, немає другого Дніпра". Народе, що живеш на цій землі, не забувай цього!

З душею, переповненою цими думками, роблю перші кроки цього, так палко бажаного і сьогодні щасливо розпочатого візиту. Нехай Господь благословить тебе, дорогий народе України й нехай завжди береже твою улюблену Батьківщину.

**Insegnamenti di Giovanni Paolo II, vol. XXIV, 1 p.1266-1271.*

© Copyright 2001 - Libreria Editrice Vaticana

Copyright © Dicastero per la Comunicazione - Libreria Editrice Vaticana